

Хто сказаў, што перыяд зімовых балаў скончаны? З вялікай колькасці праектаў апошніх дзён мы выбралі для агляду якраз тыя, што могуць мець працяг не толькі ў святы. Такім чынам...

гадзінніка пад звон бакалаў з шампанскім, якія раздавалі на выхадзе. Можна было наведаць чатыры салоны: гістарычны, мастацкі, усходні, музычна-паэтычны. У апошнім — стаць сведкам цудоўнага творчага эксперыменту, сціпла названага "Рамансы на вершы паэтаў Сярэбранага веку".

рамантычна-інтэлектуальная, па хатняму ўтульная, часам імпрывізацыйная, атмасфера, зададзеная тонкай, удумлівай паэзіяй В.Паліканінай. У цэнтры апынулася менэвіта паэтэса — з ціхім тэмбрам голасу, мяккай пластыкай і нейкай асаблівай жаночасцю, з хваляўніча пададзенымі тэмамі чакання цуду, пераемнасці

не заўсёды супадае з ацэнкамі прафесіяналаў: глядач часта гатовы дараваць артысту прыкрую выпадковасць (ну не ўзяў ноту, а так хацелася!), затое атрымаць ад яго зарад добрай, пазітыўнай энергіі, працягнутую ў залу нітэчку шчырасці і даверу.

Кожны з дзевяці салістаў, якія выступалі гэтым разем, быў чымсьці адметны: Ганна Шалюціна, 16-гадовая Стасія з Мінскага музычнага вучылішча імя М.Глінкі, Святлана Герасімава, Дзяніс Ліс, Святлана Лебедзева, салістка ансамбля "Харошкі" Вольга Бычкоўская, лаўрэат некалькіх конкурсаў, студэнтка БДУКІМ Інга, больш за іншых раскручэнзя Юлія Гусева, "верасоўскі" саліст Ян Мэерс.

Разам з тым, бы ў святле праэктара, на пачаткоўцаў праецыраваліся агульныя недахопы нашай эстрады: там — няўдалыя аранжыроўкі, тут — нястача "свэйго" рэпертуару, часам яго аднастайнасць, а яшчэ няўменне "паднесці" песню і нават самога сябе. Таму Першую прэмію, калі

На балі ў Вялікім тэатры танцавалі нават глядачы.

Балі з інтэрактывам

Салон "машыны часу"

"Вялікі баль у Вялікім тэатры" прайшоў другі раз, пераказнаўшы: тут актыўна шукаюць свае варыянты нясумнага "балявання", закладваючы традыцыі, перапыненыя ў нас больш чым на два стагоддзі.

Балі здаўна сумяшчаліся з музычнымі спектаклямі ды іншымі забавамі. Той жа дывертысмент у апошняй дзеі класічных балетаў — не што іншае, насамрэч. Як трансфармаваны "інтэрактыў": спачатку фіналам было праславутае "Танцоўць усе!", Тэатральныя фэа будаваліся так, каб на балконе ўладкоўваўся аркестр, а ўнізе заставалася месца для шэсцяў, кружэнняў ды скокаў — на лубы густ. Наш тэатр не прадугледжваў падобнага! Калі летась узніка ідэя Вялікага балю, праблем было зашмат — нават на ўзроўні арганізацыі прасторы. Але рэжысёр Галіна Галкоўская здолела максімальна выкарыстаць усе асаблівасці ўнутранай планіроўкі глядацкай часткі тэатра. І сёлета гэтая тэндэнцыя стала яшчэ больш заўважнай.

Баль атрымаўся менш калейдаскапічным, затое ўзбуніліся элементы яго мазайкі. Больш працяглымі сталі ўласна танцавальныя праграмы. Нездарма па просьбе харэографа Наталлі Фурман у тэатры папярэдне праводзіліся бясплатныя ўрокі танцаў для тых, хто набыў на баль білеты. Не сумавалі і тыя, хто не танцуе. Гадзіны "да" і "пасля" поўначы публіка правяла ў зале, дзе замест звыкллага гала-канцэрта ўбачыла тэатралізаваную прывавесць пра святочны на-тоўп і адзінокія чалавечыя душы, аздобленую камп'ютарнымі відэаэфектамі: штоscopy накшталт яшчэ адных варыяцый на тэму гофманаўскага "Шчаўкунка" з дамешкам філасофскіх казак Андэрсена — і з антрактам на бой

Баль у Вялікім уражваў вытанчанасцю, а свята ў філармоніі сапраўды здзіўляла.

Замест звыклай рамансавай нізкі з чаргаваннем салістаў і салігак у прыгожых сукенках — сапраўдны салон пачатку XX ст., не "парадна-прыдворны" ці "хатні", а менавіта артыстычны. Сярод наведвальнікаў — салісты, загрыміраваны пад М.Багдановіча, С.Ясеніна, З.Гіпіюс, К.Бальмонта... Канцэртмайстра Ірыну Целяпніёву, апрануўшую парык, можна было пазнаць хіба па найчысцейшай якасці гуку. І ўсё гэта — скрозь прызму капюшнікаў, традыцыі якіх, нагадаем, таксама складаліся менавіта ў тыя часы, на падобных артыстычных "пасядзелках".

А першай гадзіне ночы праграму паўтарылі, але гэта дадаткова даказала: замала! Трупе патрэбны не толькі камерныя канцэртныя праграмы, а менавіта камерная тэатральная сцэна!

Чым не Валянцёнаў дзень?

Пяць гадоў адзначыў праект "Калядныя сустрэчы" Тэатра-студыі кінаакцёра. Спачатку ў ім удзельнічалі пазтэса Валянціна Паліканіна і аўтар і выканаўца Анатоль Длузскі. Праз год да іх далучыўся спявак Алег Сямёнаў, затым — артысты тэатра.

Святкаванне "маленькага юбілею" вылілася ў вечарыну "З лубоўю да вас!", дзе панавала

пакаленню, хуткапыннасці часу, вечных духоўных каштоўнасцей. Яшчэ адной культурна-сустрэчы ўспрымаліся выступленні А.Сямёнава, які быццам "перакладаў" пазтызаваную эстэтыку інтэлігентнасці на музыкальную мову.

Абрамленнем для такога ўдумлівага, філасофскага заглябленага на чынна вечарыны сталіся, па кантрасце, кідкія, разлічаныя на непасрэдную рэакцыю публікі, выхады кіна-, тэлезоркі Веры Паляковай і хрыпаваты шансон АДлузскага. Літаратурна-паэтычныя пераходы ад аднаго госьця да другога стварала актрыса і тэлеведучая Ірына Нарбекава.

А яшчэ — стартанром

Маладзёжны тэатр эстрады другі год запар зладзіў праект "5ТАК-Т": запрасіў (цытую праграму) "таленавітых, яркіх, маладых і энергічных" і даў ім старт да "йаг", што ў перакладзе з англійскай гучыць як "зорка".

— У нашым тэатры, — распавёў дырэктар Мікалай Казюлін, — даволі часта праводзяцца адборы спеўнай моладзі на міжнародныя конкурсы. Але праходзяць такія праслухоўванні ў рабочай атмасферы, пры зачыненых дзвярах: у зале — толькі члены журы і самі ўдзельнікі, максімум — з выкладчыкамі і, здараецца, бацькамі. Наглядзеўшыся на гэта, мы вырашылі стварыць такі "кастынг", дзе рашэнне заставалася б за глядачамі — тымі, хто ў далейшым будзе галасаваць рублём за сваіх улюбёнцаў. Цягам года адсочваем маладых артыстаў і запрашаем у праект. Намагаемся ахапіць не толькі сталіцу, але і рэгіёны.

Канцэрт жа намагаем скласці так, каб кожны атрымаў сваю долю прызнання і апладысмантаў. І пры гэтым сочым за рэакцыяй публікі, а яна, як вядома,

пад час канцэрта ўсе ж праводзіцца б конкурс, асабіста я аддала б імправізацыям вядучага: абяляны Дзмітрый Карась нават танцаваў, узгадаўшы сваё харэаграфічнае мінулае, і так прадстаўляў кожнага з выступоўцаў, што часам тыя "словы на дарожку" запаміналіся больш за спевы. Ну, а Гранпры па праве заслужыла балетная трупа тэатра. За апошні год яна ператварылася ў бліжэйшую калегу-суперніцу ансамбля кафедр харэаграфіі БДУКІМ.

Без бекару

Даўно сталі традыцыяй зімовыя ранішнікі ў Белдзяржфілармоніі, зладжаныя творчай моладдзю Філармоніі для дзяцей і юнацтва. Сёлета ж казка атрымалася — пра музыкальны прыгоды.

Дарэчы, чаму б Філармоніі не прадоўжыць распачатае і не скласці некалькі звязаных адна з адной гісторый у штоscopy кшталту "серыяла" на зададзены тэму? Тым больш, доўга шукаць аўтараў для такіх праектаў не давядзецца: творчы тандэм лібрэтыста Сяргея Макара і кампазітара Уладзіміра Саўчыка, якія, між іншым, працуюць у самой Філармоніі, склаўся яшчэ летась. Цікавыя сюжэтныя павароты, запамінальныя рыфмы, адметныя мелодыі, кожная са сваёй "фішкай" у аркестроўцы, — гэта менавіта тое, што і патрэбна дзіцячым спектаклям. Не займаць фантазіі і рэжысёру Ніне Осіпавай, якая, як добрая гаспадыня, умее прыгатаваць "кулінарны шэдэўр" літаральна з таго, што пад рукой. Ды яшчэ ўпрыгожыць так, што не пазнаеш!

Кожны з салістаў таксама ўносіць свае "ноткі": па яркасці створаных вобразаў нашы музыканты не толькі не саступаюць прафесійным акцёрам, а яшчэ і фору дадуць многім з ім. Далучыце сюды пэўную спрактыкаванасць, бо наша "філармонія ў Філармоніі" і лялечныя спектаклі рыхтавала, і амаль што камерна-опера, разлічаныя на Малую залу імя Р.Шырмы. Карацей, было б жаданне эксперыментавання! Міне час, і юныя глядачы, многія з якіх упершыню пераступілі філарманічны парог менавіта дзеля такой казкі, прыйдуць сюды ўжо свядомымі слухачамі музыкальнай класікі! -- прадоўжаць свята!